

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a z členov JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Milana Moravu v právnej veci navrhovateľa: **M. S.**, nar. X., štátna príslušnosť Indická republika, t. č. miesto pobytu Útvar policajného zaistenia pre cudzincov M., *zastúpený JUDr. B. B., advokátom*, proti odporcovi: **Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Dunajská Streda, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Úrad hraničnej a cudzineckej polície MV SR**, Ádorská 34, Dunajská Streda, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. UHCP-BA-DS-AV-2-59/2010 zo dňa 26. júla 2010, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 44Sp/3/2010-23 zo dňa 28. septembra 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 44Sp/3/2010-23 zo dňa 28. septembra 2010 **z m e ň u j e** tak, že rozhodnutie odporcu č. UHCP-BA-DS-AV-2-59/2010 zo dňa 26. júla 2010 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

Navrhovateľovi náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Trnave rozsudkom č. k. 44Sp/3/2010-23 zo dňa 28. septembra 2010 potvrdil rozhodnutie č. ÚHCP-BA-DS-AV-2-59/2010 zo dňa 26. júla 2010, ktorým odporca podľa § 62 ods. 3 zákona č. 48/2002 Z z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) na účel administratívneho vyhostenia z územia Slovenskej republiky (ďalej len „SR“), predĺžil s účinnosťou od 27. júla 2010 lehotu zaistenia, určenú rozhodnutím Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Dunajská Streda o zaistení navrhovateľa č.p.: ÚHCP-BA-DS-AV-2-43/2010 zo dňa 11. júna 2010, na čas nevyhnutne potrebný k realizácii uvedeného opatrenia, najviac však o ďalších 6 mesiacov v lehote do 26. januára 2011.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že z predloženého spisového materiálu mal za preukázané, že rozhodnutím č. ÚHCP-BA-DS-AV-2-8/2010 zo dňa 27. januára 2010 odporca zaistil navrhovateľa. Krajský súd v Trnave zrušil uvedené rozhodnutie o zaistení rozsudkom č.k. 10Sp/1/2010-42 zo dňa 14. apríla 2010, pričom tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 4. júna 2010. Navrhovateľ bol celkovo zaistený dvakrát a to rozhodnutím č.p. ÚHCP-BA-DS-AV-2-8/2010 zo dňa 27. januára 2010 a rozhodnutím č.p. ÚHCP-BA-DS-AV-2-43/2010 zo dňa 11. júna 2010.

Podľa odôvodnenia rozsudku prvé rozhodnutie o zaistení navrhovateľa bolo právoplatne zrušené a až do vydania druhého rozhodnutia o zaistení bol navrhovateľ bez právneho dôvodu držaný v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov M. Navrhovateľ bol v čase od 4. júna 2010 do 11. júna 2010 neoprávnene obmedzovaný na osobnej slobode.

Uviedol, že z administratívneho spisu zistil, že navrhovateľ počas celej doby zaistenia nespôlpracoval s orgánmi cudzineckej polície tým, že odmietol vyplniť dotazník vo svojom rodnom jazyku, pričom zastupiteľský úrad nevydal počas celej doby zaistenia navrhovateľovi náhradný cestovný doklad.

Krajský súd preskúmal napadnuté rozhodnutie odporcu a dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa nie je dôvodný, keďže odporca rozhodol vecne správne. Dospel k záveru, že odporca správne aplikoval ustanovenie § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov.

Rozhodnutím o predĺžení lehoty zaistenia nedošlo u navrhovateľa k pozbaveniu osobnej slobody podľa článku 5 ods.1 písm. f/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ včas odvolanie, v ktorom namietal, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p.) a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.).

Poukázal na skutočnosť, že rozhodnutie odporcu o zaistení č.p. UHCP-RHCP-BA-DS-AV-2-8/2010 zo dňa 27. januára 2010 bolo zrušené rozsudkom Krajského súdu v Trnave č.k. 10Sp/9/2010-42 zo dňa 14. apríla 2010, ktorý nadobudol právoplatnosť 4. júna 2010. V tento deň odporca navrhovateľa vypočul, ponechal ho v útvare zaistenia bez prepustenia na slobodu a o 7 dní neskôr opäť navrhovateľa rozhodnutím UHCP-BA-DS-AV-2-43/2010 zo dňa 11. júna 2010 zaistil. Odporca vykonával zaistenie nepretržite, bez ohľadu na to, že súd právoplatne zrušil rozhodnutie o zaistení, podľa ktorého navrhovateľ zaistenie vykonával, teda ponechal navrhovateľa v útvare zaistenia bez právneho dôvodu pri neexistencii rozhodnutia o zaistení a to v období odo dňa vykonateľnosti rozsudku do vydania nového rozhodnutia.

Uviedol, že podľa Ústavy Slovenskej republiky nikto nemôže byť pozbavený osobnej slobody inak než len na základe zákona. Podľa § 62 zákona o pobyte cudzincov zaistený môže byť umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov len na základe rozhodnutia vykonaného podľa § 62 zákona o pobyte cudzincov. Odporca teda mimo rámec svojho oprávnenia ponechal navrhovateľa v útvare zaistenia a v tomto postavení zaisteného a neprepusteného na slobodu mu doručil nové rozhodnutie o zaistení. Spôsob nakladania so slobodou zo strany odporcu je preukázateľne mimo rámec ustanovený v zákone. Všetky ďalšie úkony, ktoré odporca voči navrhovateľovi vykonával v útvare zaistenia smerujúce k novému zaisteniu, sú vykonávané v rozpore so zákonom, keďže i nové rozhodnutie o zaistení je vykonávané nie proti osobe doposiaľ nezaistenej, ale zaistenej, pozbavenej osobnej slobody, vykonávajúcej zaistenie bez platného rozhodnutia. Všetky ďalšie rozhodnutia nadväzujúce na nezákonné rozhodnutie o zaistení strácajú svoj zákonný základ.

V odvolaní navrhovateľ ďalej uviedol, že Krajský súd v Trnave bol povinný skúmať, či účel zaistenia trvá, ale i to, či je cudzinec zaistený v súlade so zákonom. Súd týmto rozsudkom o predĺžení zaistenia marí právo navrhovateľa na prepustenie, ktoré mu vzniklo rozhodnutím súdu o zrušení predchádzajúceho zaistenia, ale nebolo už ďalej realizované v zmysle práva garantovaného v čl. 5 ods. 4 Dohovoru, t. j. práva na nariadenie prepustenia.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa v stanovenej lehote nevyjadril.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 250l ods. 1 O.s.p. sa v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku „Rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov“. Pokiaľ v tretej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku s výnimkou § 250a (§ 250l ods. 2 O. s. p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len Najvyšší súd SR“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu bolo potrebné zmeniť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania jednomyselne podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p., s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 25. mája 2011 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie č. UHCP-BA-DS-AV-2-59/2010 zo dňa 26. júla 2010, ktorým odporca podľa § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov na účel administratívneho vyhostenia z územia SR predĺžil s účinnosťou od 27. júla 2010 lehotu zaistenia, určenú rozhodnutím o zaistení navrhovateľa, na čas nevyhnutne potrebný k realizácii uvedeného opatrenia, najviac však o ďalších 6 mesiacov, v lehote

do 26. januára 2011. Preto primárne, v medziach odvolania, Najvyšší súd SR ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa uvedenými v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Podľa § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov môže byť cudzinec zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na šesť mesiacov. Policajný útvar môže rozhodnúť o predĺžení lehoty zaistenia najviac o 12 mesiacov, ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon jeho administratívneho vyhostenia sa tento výkon predĺži z dôvodu, že cudzinec dostatočne nespolupracuje alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety; to neplatí, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu.

Nevyhnutným podkladom pre vydanie rozhodnutia o predĺžení lehoty zaistenia v zmysle § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov je splnenie podmienky, že napriek vykonaným úkonom, potrebným na výkon administratívneho vyhostenia cudzinca, mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety alebo splnenie podmienky, že cudzinec dostatočne nespolupracuje.

Odporca vo výroku rozhodnutia zdôvodnil rozhodnutie o predĺžení doby zaistenia tým, že navrhovateľovi nebol vydaný náhradný cestovný doklad. V odôvodnení rozhodnutia však odporca uviedol okrem dôvodu nevydania náhradného cestovného dokladu aj nespoluprácu navrhovateľa. Toto tvrdenie však v rozhodnutí ničím neodôvodnil.

Navrhovateľ v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu odporcu namietal, že odporca pri rozhodovaní o zaistení navrhovateľa nezohľadnil skutočnosť, že navrhovateľ mal byť na základe zrušujúceho rozsudku krajského súdu prepustený zo zaistenia na slobodu, pričom odporca ponechal navrhovateľa v útvare zaistenia bez prepustenia na slobodu a o 7 dní neskôr navrhovateľa opätovne zaistil. Odporca vykonával zaistenie nepretržite, bez ohľadu na to, že súd právoplatne zrušil rozhodnutie o zaistení, podľa ktorého navrhovateľ zaistenie vykonával, teda ponechal navrhovateľa v útvare zaistenia bez právneho dôvodu pri neexistencii rozhodnutia o zaistení a to v období odo dňa vykonateľnosti rozsudku

do vydania nového rozhodnutia o zaistení. Poukázal na ustanovenie § 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podľa ktorého každý kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Na rozdiel od názoru krajského súdu, podľa ktorého odporca rozhodol v súlade so zákonom, Najvyšší súd SR dospel k záveru, že námietky navrhovateľa, uplatnené v opravnom prostriedku, boli spôsobilé spochybníť zákonnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Najvyšší súd sa stotožňuje s názorom krajského súdu, že predmetom preskúmania bolo len rozhodnutie o predĺžení lehoty zaistenia podľa § 62 ods. 3 zákona č. 48/2002 Z.z..

Konanie a rozhodovanie súdu o opravnom prostriedku podanom proti rozhodnutiu odporcu o predĺžení doby zaistenia je konaním o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia podľa piatej časti O.s.p. a nie je pokračovaním administratívneho konania. Nie je preto úlohou prvostupňového súdu dopĺňovať vecnú či právnu argumentáciu rozhodnutia odporcu a nie je jeho úlohou ani vykonávať dokazovanie na skutočnosti, ktorých zistenie je podmienkou zistenia skutočného stavu veci už v administratívnom konaní. Vzhľadom na uvedené nebolo dôvodné rozhodnutie krajského súdu zrušiť a vec vrátiť na nové posúdenie súdu, ale odvolací súd dospel k záveru, že je dôvodné prvostupňové súdne rozhodnutia zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu ako nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť zrušuje a vec mu vracia na nové konania (§ 250l ods. 2 v súvislosti s § 250ja ods. 3 O.s.p.). Súd pritom poznamenáva, že vzhľadom na závažnosť zásahu do subjektívnych práv účastníka konania, ktorému sa predlžuje doba zaistenia, nepovažuje súd za únosné rozhodovanie strohým, skutkovo nepodloženým a z právneho hľadiska blanketným spôsobom vyhotovenia rozsudku.

Z ustanovenia § 78 zákona o pobyte cudzincov vyplýva, že ak nie je v tomto zákone ustanovené inak, vzťahuje sa na konanie podľa tohto zákona všeobecný predpis o správnom konaní. V odkaze pod čiarou č. 6 je uvedený zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok).

Správny poriadok v ustanoveniach § 46 a § 47 vymedzuje obsahové a formálne náležitosti rozhodnutia. Dôležitou súčasťou rozhodnutia je odôvodnenie, ktoré nadväzuje na výrokovú časť rozhodnutia. Správny poriadok zakotvuje povinnosť uviesť v odôvodnení rozhodnutia všetky podstatné skutočnosti, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu. Správny orgán musí v odôvodnení opísať predmet konania, poukázať na skutkové zistenia, uviesť dôkazy, z ktorých vychádzal a ako sa vysporiadal s návrhmi na vykonanie dôkazov zo strany účastníkov, prípadne s ich námietkami k vykonaným dôkazom.

Na základe vyhodnotenia dôkazov správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti považuje za nepochybne zistené a aký je právny význam týchto skutočností. V odôvodnení rozhodnutia uvedie aj záver o tom, z akého dôvodu aplikoval na predmet konania predpisy citované vo výroku.

Súd pritom preskúmava úvahu správneho orgánu len v tom smere, či úvaha nevybočila z medzí a hľadísk stanovených zákonom (§ 245 ods. 2 O.s.p.), či je v súlade s pravidlami logického myslenia a či podklady pre takýto úsudok boli zistené úplne a riadnym postupom. Pokiaľ sú tieto predpoklady splnené, nemôže súd z týchto skutočností vyvodit' iné alebo opačné závery.

Preto krajský súd mal dospieť k záveru, že opravným prostriedkom napadnuté rozhodnutie trpí uvedenými vadami (spočívajúcimi v tom, že prvostupňový správny orgán sa dôsledne neriadil príslušnými ustanoveniami Správneho poriadku), pričom táto vada bola spôsobilá vyvolať zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci na ďalšie konanie.

Keďže na uvedenú okolnosť krajský súd neprihliadol, odvolací súd dospel k záveru o potrebe zmeny napadnutého rozsudku tak, že je účelné rozhodnutie správneho orgánu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, pretože toto rozhodnutie je pre nezrozumiteľnosť nepreskúmateľné.

Vo výroku rozhodnutia uviedol správny orgán ako dôvod predĺženia doby zaistenia nevydanie cestovného dokladu, v odôvodnení ale uviedol aj nespoluprácu navrhovateľa, ktorú bližšie ani neodôvodnil.

Rozhodnutie odporcu je zavádzajúce a nezrozumiteľné, pretože výroková časť rozhodnutia je v rozpore s jeho dôvodovou časťou.

S poukazom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 220 O.s.p. napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal odvolací súd z § 224 ods. 2 v spojení s § 250k ods. 1 O.s.p. a v zmysle § 151 ods. 2 O.s.p. Úspešnému navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania, pretože trovy právneho zastúpenia si neuplatnil a ani ich nevyčísľil v zákonnej lehote v súlade s § 151 ods. 1 O.s.p.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.

V Bratislave 25. mája 2011

JUDr. Jana Henčeková, PhD., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Andrea Jánošíková